

РЕШЕНИЕ

№ 6830

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 29 СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря ВАЛЕНТИНА ВЛ. МИЛОВАНОВА
като разгледа докладваното от Виктория М. Станиславова Гражданско дело
№ 20231110125908 по описа за 2023 година

Производството е по реда на ГПК, част II "Общ исков процес", дял I "Производство пред първата инстанция".

Образувано е по искова молба вх. № 26197/20.03.2023 г., уточнена с писмена молба вх. № 204956/18.07.2023 г. и устно в проведеното на 08.11.2023 г. открито съдебно заседание, на ЕТ „.....“, ЕИК „.....“ срещу „.....“ (като правопреемник на „.....“ ЕООД), с която е предявен **положителен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 80 ЗС** за признаване на установено в отношенията между страните, че ищецът е собственик на лек автомобил марка „Севролет“, модел „Captiva“, рама KLICG26RJ7B068571, двигател Z20S1054873K, рег. № „.....“, на основание давностно владение, упражнено в периода 01.04.2012 г – 07.03.2022 г.

В исковата молба, уточнена с молба вх. № 204956/18.07.2023 г. и устно в проведеното на 08.11.2023 г. открито съдебно заседание, ищецът излага фактически твърдения, че на 03.04.2017 г. е бил сключен договор за финансов лизинг между „.....“ ЕООД – в качеството на лизингодател, и ЕТ „.....“ – в качеството на лизингополучател, по силата на който лизингодателят е поел задължение да придобие собствеността и да предостави за ползване на лизингополучателя процесния лек автомобил срещу задължение на последния да заплати 60 броя месечни лизингови вноски, при уговорена първоначална вноска на стойност 2 195,32 евро и остатъчна стойност от 1 097,66 евро. Ищецът твърди, че за целия период на сключения договор за лизинг доброволно погасявал задълженията си към лизингодателя, вкл. плащал дължимите за превозното средство данъци и застраховки. В съответствие с договора отправил искане до лизингодателя за прехвърляне правото на собственост върху лекия автомобил, но лизингодателят отказал да му прехвърли собствеността върху него. Твърди, че съгласно т. 2.4. от договора лизингополучателят дължал връщане на автомобила не по-късно от падежа на последната лизингова вноска. С оглед поведението на лизингодателя и отказа му да прехвърли собствеността върху процесното МПС лизингополучателят не изпълнил задължението по т. 2.4. от договора, с което обективизирал намерението си да свои движимата вещ и считано от 01.04.2012 г. до 07.03.2022 г. постоянно и явно упражнявал фактическа власт върху нея с намерението да я придобие. Сочи, че след датата на сключване на процесния договор лизингодателят неколкратно се преобразувал, като към датата на сезиране на съда негов правопреемник е дружеството „.....“ ЕАД. Посочва, че през 2022 г. ответното дружество сезирало органите на Прокуратурата на Република България с твърдения за обсебване на лекия автомобил, като инициираната

проверка приключила с отказ за образуване на досъдебно производство, мотивиран с това, че е налице гражданскоправен спор досежно собствеността върху автомобила. При тези аргументи обосновава правния си интерес от търсената искова защита.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор на исковата молба от ответника „.....“ ЕАД, с изразено становище за допустимост, но неоснователност на предявения иск. Ответникът не оспорва обстоятелството, че между „..... ЕООД – като лизингодател, и ЕТ „..... – като лизингополучател, е бил сключен договор за финансов лизинг № 002609-001/03.04.2007 г. с предмет процесния автомобил, както и че последният е бил предаден на ищеца на основание така сключения договор. Не оспорва и обстоятелството, че считано от датата на изтичане на срока на договора – 01.04.2012 г., лизингополучателят не е върнал на лизингодателя фактическата власт върху автомобила, но твърди че с последното не е обективизирана промяна в намерението, с което ищецът държи МПС, като същият е продължил да го държи за лизингодателя. В тази насока сочи, че с писмо от 08.11.2022 г. ищецът е заявил желание да закупи процесния автомобил, с което е обективизирало съзнание, че вещта е чужда. Допълнително твърди, че е отправил извънсъдебна покана до лизингополучателя за връщане на автомобила, с което евентуално е било прекъснато владението му от ищеца. При тези съображения счита искът за неоснователен и моли да бъде отхвърлен.

Софийски районен съд, I Гражданско отделение, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно изискванията на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото е представен и приет като писмено доказателство **Договор за лизинг № 002609-001/03.04.2007 г.**, сключен между „..... ЕООД – като лизингодател, и ЕТ „..... – като лизингополучател, по силата на който лизингодателят е поел задължение да придобие и достави на лизингополучателя за използване следния актив: **лек автомобил марка „.....**, при цена без ДДС 21 953,17 евро, срещу насрещно задължение на лизингополучателя да ползва актива в съответствие с ОУ на договора за финансов лизинг на лизингодателя при следните условия: 1./ доставна цена: 21 953,17 евро без ДДС, 2./ първоначална вноска: 2 195,32 евро без ДДС, 3./ срок: 60 месеца, считано от датата на окончателното плащане към доставчика; 4./ остатъчна стойност: 1 097,66 евро; 5./ брой вноски: 60; 6./ обезпечение: запис на заповед, и други. Съгласно уговореното между страните по договора **при изтичане на неговия срок лизингополучателят има право да придобие собствеността върху актива по надлежния с оглед вида на актива ред след като заплати уговорената остатъчна стойност. Правото на лизингополучателя да придобие собствеността върху актива се упражнява след изпращане на писмено искане до лизингодателя в срок не по-късно от 3 месеца преди падежа на последната лизингова вноска** съгласно приложения погасителен план. В случай на придобиване на актива, лизингодателят начислява ДДС и върху остатъчната стойност. В случай, че лизингополучателят не изпрати на лизингодателя писмено искане за придобиване на актива в горепосочения срок, лизингополучателят е задължен да върне актива на лизингодателя не по-късно от падежа на последната лизингова вноска съгласно приложения погасителен план. Съгласно отбелязване в договора неразделна част от него са ОУ на договора за финансов лизинг на „..... ЕООД, погасителен план, ОУ на застрахователното дружество, тарифа на „..... ЕООД, приемо – предавателен протокол, като между страните по делото не е спорно обстоятелството, че при сключване на договор за лизинг № 002609-001/03.04.2007 г. лизингодателят е предоставил фактическата власт на процесното МПС на лизингополучателя.

Видно от приложения към договора за лизинг **погасителен план** падежът на първата лизингова вноска е 01.05.2007 г., а този на последната – на 01.04.2012 г.

С исковата молба са представени **платежни документи** /л. 9 – л. 79 от делото на СГС/, приети като писмени доказателства по делото, удостоверяващи извършени от ЕТ „..... плащания на **лизингови вноски** по процесния договор за лизинг **в периода 2007 г. – м.04.2012 г.**, плащания на **данъци и застраховки** досежно процесния автомобил **в периода 2007 г. – 2012 г.**, т. е. плащания в срока на договора за лизинг и в изпълнение на задълженията по него.

С исковата молба е представена **фактура № 0000363008/23.04.2012 г.** /л. 75 от делото на СГС/ с посочени доставчик: „..... ЕООД, получател ЕТ „..... вид услуга: **главница, вн. 61 по д-р № 002609-001/03.04.2007, падеж 01.05.2012, реф. 1764** – същата

касае вземане по процесния договор, при посочване на падеж, чието настъпване следва по време датата на последната падежна вноска по приложимия към процесния договор погасителен план, като доколкото фактурата се представя от ищеца, съдът приема, че същата е получена от него най-рано на датата на издаването ѝ – 23.04.2012 г..

С исковата молба са представени **застрахователни полици „Автокасско, Злополука на местата в МПС“** /л. 80 – л. 85/ на процесния лек автомобил в периода **2007 г. – 2014 г.** при посочено във всяка една от полиците **застраховано лице “..... ЕООД**. Ищецът представя също и документ в табличен вид, наименован „Списък застраховки“, касаещ сключени договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ досежно автомобил с рег. № в периода **2016 г. – 2023 г.**, в който **като клиент** е посочено “..... ЕООД.

С отговора на исковата молба са представени **платежни документи** /л. 25 – л. 54 СРС/, удостоверяващи извършени от „..... ЕООД и „.....“ ЕАД **плащания на данък за превозни средства по опис за периода 2007 г. – 2022 г.**, като към всеки платежен документ е приложен опис на превозни средства, сред които фигурира и процесното МПС.

С отговора на исковата молба е представена **нотариална покана с рег. № 19704/2013 г.**, адресирана от ЕООД, като правоприемник на „..... ЕООД, до ЕТ с която се отправя покана в тридневен срок да се заплатят просрочени задължения по договор за лизинг № 002609-001/03.04.2007 г, при предупреждение, че при неплащане в срок, договорът се прекратява и лизинговият обект подлежи на връщане на лизингодателя. Видно от отбелязване върху нотариалната покана, същата е била **връчана на адресата на 26.11.2013 г. при условията на чл. 47 ГПК и чл. 50 ГПК**.

По делото са представени **заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК от 20.05.2014 г. по ч. гр. д. 3 23699/2014 г. на СРС, 67 състав**, и **изпълнителен лист** по същото дело и от същата дата, с които ЕТ БРОД – е осъден да заплати на ЕООД суми по запис на заповед от 03.04.2007 г. Върху заповедта за изпълнение липсва отбелязване за влизането ѝ в сила.

По делото е представено **Постановление № 3299/15.12.2022 г. на прокурор при Апелативна прокуратура – София**, с което е **потвърден отказ за образуване на досъдебно производство** по пр. пр. № 8464/2022 г. по описа на СРП, **обективизиран в Постановление от 04.07.2022 г. на прокурор при Софийска районна прокуратура**. Видно от мотивите на прокурорския акт същият касае отказ за образуване на досъдебно производство по повод постъпил в СРП сигнал от 07.03.2022 г. на „.....“ АД за извършено обсебване на лек автомобил марка „.....“ Отказът за образуване на досъдебно производство е мотивиран в хипотезата на чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК – данни за наличие на гражданскоправен спор, респ. липса на противоправно поведение, субсумирано под фактически състав на престъпление по действащия НК.

В настоящото производство са събрани **гласни доказателствени средства чрез разпита на двама свидетели**, водени от ищеца –

От разпита на **свидетелката** се установява, че тя е съпруга на физическото лице – едноличен търговец, а именно на Свидетелката заявява, че ☐ е известно, че съпругът ☐ е сключил договор за лизинг с предмет процесния автомобил, като твърди, че срокът на договора бил изтекъл през 2012 г. и задълженията по него били изцяло погасени от Любомир. От сключване на договора за лизинг до 2022 г. автомобилът се намирал в тяхна фактическа власт – на свидетелката и съпруга ☐, като лично свидетелката я ползвала, за да превозва детето си до училище, както и когато се налага да транспортира родителите си, които са болни. Семейството имало гараж, в който паркирал автомобила. Последният понякога бил оставян и в кв. Кубратово, където живеели родителите на свидетелката. Св. заявява, че собствеността върху автомобила формално не е била прехвърляна на съпруга ☐, като доколкото на нея ☐ е известно това се дължи на факта, че фирмата лизингодател счита, че не са погасени всички задължения към нея. Свидетелката разказва за случай от есента на 2022 г., при който, шофирайки процесното МПС, в което се намирала майка ☐ и която свидетелката транспортирала до лечебно заведение, била спряна за полицейска проверка в гр. София, на ул. „.....“ При проверката полицаите ☐ казали, че трябва да предаде автомобила, тъй като бил краден. Полицаите извели автомобила и последният бил предаден за пазене на 07 РУ на СДВР. Свидетелката заявява, че от 2012 г. до гореописаната случка никой и никога не бил предявявал претенции към спорното МПС.

От разпита на **свидетеля** се установява, че той е братовчед на физическото лице – едноличен търговец, а именно на Свидетелят заявява, че му е

известно, че през 2007 г. е закупил лек автомобил „.....“, на лизинг чрез лизингова компания. През 2012 г. Любомир споделил на свидетеля, че е погасил всички лизингови вноски и автомобилът вече е негова собственост. Споделил му също, че от лизинговата компания му звъннали да го уведомят, че има още задължения по договора за лизинг, но Любомир им казал, че всичко е платил и автомобила вече е негов. Любомир стопанисвал автомобила, като го ползвал за свои лични нужди.

Преценявайки показанията на разпитаните свидетели по вътрешно убеждение, след извършване на съпоставка помежду им и със събраните писмени доказателства, вкл. и съобразно разпоредбата на чл. 172 ГПК, отчитайки евентуалната им заинтересуваност от изхода на делото, като съпруга и родственик на физическото лице – едноличен търговец, а именно на, съдът намира, че следва да се довери на показанията и на двамата свидетели, тъй като счита, че те са добросъвестно дадени.

С проекта на доклад, обективиран в Определение № 36940/18.10.2023 г., и обявен за окончателен в проведеното на 08.11.2023 г. открито съдебно заседание със съответни допълнения и корекции, съдът е отделил, на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК, като безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: 1./ между “..... ЕООД – като лизингодател, и ЕТ „..... – като лизингополучател, е бил сключен договор за финансов лизинг № 002609-001/03.04.2007 г. с предмет процесния лек автомобил; 2./ процесният автомобил е бил предаден във фактическа власт на ищеца на основание посочения договор за финансов лизинг; 3./ между лизингодателя и лизингополучателя не е бил сключен договор за прехвърляне правото на собственост върху лизинговата вещ съобразно уговореното т. 2.4. от договора за лизинг; 4./ на 01.04.2012 г. е изтекъл срокът на договора за финансов лизинг, като лизингополучателят не е изпълнил задължението си по т. 2.4 от него да върне лизинговата вещ и последната е продължила да се намира в негова фактическа власт, считано от тази дата – 01.04.2012 г., до 01.01.2022 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Предявен е за разглеждане **положителен установителен иск с правно основание чл.124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 80, ал. 1 ЗС** за установяване придобиването по давност на движима вещ – лек автомобил марка „.....“, рег. №, с непрекъснато владение в продължение на 5 години, упражнено от ищеца в периода 01.04.2012 г – 07.03.2022 г.

С доклада по делото и съобразно изричното правило на чл. 154 ГПК съдът е разпределил доказателствената тежест между страните по делото, като е указал на ищеца, че в негова тежест да докаже при условията на пълно и главно доказване следните обстоятелства: правото си на собственост върху процесния лек автомобил на посоченото в исковата молба придобивно основание, т. е. елементите от фактическия състав на придобивната давност – упражнявана от него явна, необезпокоявана и непрекъсната фактическа власт върху процесния лек автомобил през сочения от него период от време, с намерението да го свои, както и да установи демонстрирана промяна в намерението, с което е упражнявал фактическа власт върху процесната вещ.

Съгласно разпоредбата на чл. 80, ал. 1 ЗС движима вещ се придобива по давност с непрекъснато владение в продължение на 5 години.

Съгласно чл. 68, ал. 1 ЗС владението се характеризира с два основни признака: обективен – фактическо господство върху определена вещ (corpus), и субективен – намерението вещта да се държи като своя (animus domini). В чл. 69 ЗС е въведена законова презумпция, че владелецът държи вещта като своя, докато не се докаже, че я държи за друго.

С оглед горесцитираната и приложима в разглежданата хипотеза нормативна уредба следва извод, че за да се признае на едно лице правото на изключителна собственост по отношение на една изцяло чужда движима вещ, каквато е процесният лек автомобил, на основание чл. 80, ал. 1 ЗС, следва **претендиращият неособственик да е упражнявал в период от 5 години фактическата власт по отношение на конкретната вещ /corpus/, без противопоставяне от страна на титуляря на правото на собственост, както и да е демонстрирал по отношение невладеещия собственик на вещта поведение на пълноправен собственик /animus/, т. е. поведение, което безсъмнено сочи, че упражнява собственическите правомощия в пълен обем единствено за себе си**. Само доколкото елементите на фактическия състав на чл. 80, ал. 1 ЗС са налице по отношение на претендиращото собствено лице и то установени при едно пълно и пряко доказване в хода на процеса, искането за признаване едно лице като собственик поради изтекла

придобивна давност на конкретна вещ може да бъде уважено.

Както се посочи, с проекта на доклад, обективиран в Определение № 36940/18.10.2023 г., и обявен за окончателен в проведеното на 08.11.2023 г. открито съдебно заседание със съответни допълнения и корекции, по делото са отделени, на основание чл. 153 ГПК, вр. чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК, като безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че между „..... ЕООД – като лизингодател /чийто правопреемник е ответникът „.....“ ЕАД – обстоятелство, което също не е спорно между страните и същевременно е установимо от приложената по делото справка от публично достъпния Търговски регистър/, и ЕТ „..... – като лизингополучател, е бил сключен договор за финансов лизинг № 002609-001/03.04.2007 г. с предмет процесния лек автомобил, като последният е бил предаден във фактическа власт на лизингополучателя на основание посочения договор за финансов лизинг. Следователно ищецът е придобил фактическата власт върху автомобила на основание сключения договор за лизинг, в качеството на лизингополучател по него, т. е. към момента на придобиване на фактическата власт върху автомобила, той е знаел, че МПС е лизингово и че негов собственик е лизингодателят. Знанието на ищеца към момента, в който е придобил фактическа власт върху спорното МПС в качеството на държател – лизингополучател, че то принадлежи на лизингодателя, по категоричен начин изключва по отношение на него приложението на презумпцията по чл. 69 ЗС, т. е. следва да се приеме, че ищецът – лизингополучателя е държал процесната движима вещ за друго – за лизингодателя.

По делото не е спорно, а и се установява от съвкупния анализ на писмените и гласните доказателства – Постановление № 3299/15.12.2022 г. на прокурор при Апелативна прокуратура – София и свидетелските показания на, че процесният автомобил се е намирал във фактическа власт на ищеца до изземването му от полицейски служители на 07 РУ на СДВР – на 27.10.2022 г. Следователно по делото е установено, че ищецът е упражнявал фактическа власт върху спорната вещ в периода от 01.04.2012 г. – 27.10.2022 г.

Страните не спорят, че помежду им не е бил сключен договор за прехвърляне правото на собственост върху лизинговата вещ съобразно уговореното т. 2.4. от договор за лизинг № 002609-001/03.04.2007 г. Предмет на договора за лизинг е вещ, подлежаща на специален режим на регистрация, изискващ при придобиването ѝ, спазване на предвидените в чл. 144 ЗДвП изисквания за действителност на сделката, а именно писмена форма с нотариална заверка на подписите, какъвто документ по делото не е представен.

Поначало упражняването на фактическата власт върху една вещ продължава на основанията, на което е започнало, докато то не бъде променено. За да придобие по давност правото на собственост върху чуждата вещ, държателят /какъвто, както се изложи по-горе, е лизингополучателят по договор за финансов лизинг/, следва да превърне с едностранни действия държането във владение, респективно държателят, позоваващ се на придобивна давност, при спор за собственост, трябва да установи пълно и главно, че е извършил действия, с които е престанал да държи вещта за собственика и е започнал да я държи за себе си с намерение да я свои, като тези действия са доведени до знанието на собственика. Завладяването на вещта и промяната поначало трябва да се манифестират пред собственика и да се осъществят чрез действия, отблъскващи владението му и установяващи своене, освен ако това е обективно невъзможно.

Спорът между страните в настоящото производство се концентрира върху въпроса демонстрирал ли е ищецът промяна в намерението, с което е упражнявал фактическа власт върху процесната вещ.

При съвкупен и прецизен анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства съдебният състав формира извод, че ищецът не е изпълнил възложената му доказателствена тежест и не е доказал по делото по изискуемия несъмнен начин, че е манифестирал поведение спрямо ответника, което безсъмнено да сочи, че упражнява по отношение на процесната лизингова вещ собственически правомощия в пълен обем, единствено за себе си и да се е осъществило такова владение за период от 5 години преди датата на исковата молба. Мотивите на съда за това са следните:

Противно на доводите на ищеца, фактът на ползване на лизинговата вещ след изтичане на срока на договора за лизинг, респ. невръщане на същата след този срок, не означава, че лизингополучателят е установил владение за себе си. Това е така, тъй като пасивното поведение на страна по договорно правоотношение да върне дадената □ на облигационно основание вещ представлява форма на неизпълнение на договорно задължение, т. е. по същество представлява форма на незаконосъобразно развитие на

материалното правоотношение, от която неизправната страна не би могла да черпи благоприятно последици за себе си, а именно да счита датата на неизпълнението си за начало на давностно владение. Последователно и непротиворечиво е възприетото в съдебната практика становище, че държателят следва да е демонстрирал явно и категорично, че е променил държането на вещта в намерение за своеене, като **тези действия трябва да са отправени към собственика на вещта** /в този смисъл Решение № 291/09.08.2010 г. по гр. дело № 859/2009 г. по описа ВКС, II ГО.; Решение № 262/29.11.2011 г. по гр. дело № 342/2011 г. по описа на ВКС, II ГО; Решение № 31/15.02.2011 г. по гр. дело № 1273/2009 г. по описа на ВКС, II ГО, и др./. При промяна на намерението на субекта, упражняващ фактическата власт, да държи вещта като своя, същото следва да бъде изразено по ясен /несъмнен/ начин, т. е. чрез действия, които не будят съмнение **за отричане на чуждата власт по отношение на вещта**. В тази хипотеза, в тежест на претендиращия владение, годно да породи правни последици, а именно да го легитимира като собственик на вещта, е да докаже извършването на такива действия. В настоящия случай липсва основната предпоставка за превръщането на държането във владение, а именно демонстрирането на намерение за държане на вещта като своя спрямо собственика на лизинговия автомобил. Това е така, тъй като бездействието на лизингополучателя да върне лизинговия автомобил не може да се тълкува като промяна в намерението на държателя да владее вещта като своя, тъй като тази промяна на намерението следва да се осъществи **чрез явни действия**, с които по ясен /несъмнен/ начин **да отричат чуждата власт по отношение на вещта**. В случая ищецът не е доказал извършването на такива действия за период от 5 години назад преди датата на подаване на исковата молба в съда. Нещо повече, от ангажираните по делото писмени и гласни доказателства се установява, че през периода 01.04.2012 г. – 2022 г. ищецът е упражнявал фактическа власт върху спорния лек автомобил при знание и признание от негова страна, че той е собственост на ответното дружество. В тази насока, съдът съобрази представения от самия ищец с исковата молба документ в табличен вид, наименуван „Списък застраховки“, касаещ сключени договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ досежно автомобил с рег. № 2016 г. – 2023 г., в който **като клиент е посочено „..... ЕООД**, т. е. дори ищецът да е извършвал през процесния период разноски във връзка със застраховането на лизинговата вещ, то действията му по застраховане са извършвани при обективизирано пред трети неучастващи по делото лица /съответния застраховател/ признание, че застрахованата вещ е чужда. В аналогичен смисъл съдът съобрази и представената с отговора на исковата молба и неоспорена по делото имейл кореспонденция между страните, съдържаща предложение от ищеца за извънсъдебно уреждане на спора чрез заплащане на считаната от ответното дружество за непогасена сума по процесния договор за лизинг сума, и за прехвърляне на собствеността върху лекия автомобил марка „..... В същата насока са и показанията на свидетелката, която добросъвестно признава пред съда, че формално собствеността върху спорния автомобил не е била прехвърляна на ищеца от страна на лизинговата компания, тъй като помежду им е възникнал спор погасени ли са в цялост задълженията на лизингополучателя. По делото не се твърди и не се установяват каквито и да е явни фактически или правни действия, предприети от ищеца, чрез които да е манифестирал пред лизингодателя намерението да свои вещта. Индиции в тази насока биха могли евентуално да бъдат извлечени единствено от показанията на свидетеля Иван Райнов Йоновски, който заявява „Любомир ми сподели, че им е казал, че всичко е платил и се е издължил и автомобилът вече е негов“. В тази им част обаче показанията на свидетеля не пресъздават негови лични непосредствени впечатления, а такива, възприети от ищеца и обслужващи изцяло неговата теза в процеса, вкл. твърденията му, че е бил изправна страна по договора за лизинг, което е въпрос, стоящ извън предмета на настоящото дело. Допълнително следва да бъде изтъкната съществуващата неяснота в показанията на свидетеля в тази им част, доколкото не съдържат данни относно това спрямо кого конкретно ищецът е изложил тезата си, че е собственик на автомобила, дали това е сторено преди или след изпращане на нотариалната покана с рег. № 19704/2013 г., преди или след разменената имейл кореспонденция и сезиране на органите на Прокуратурата на Република България. Нещо повече, видно от изложеното от ищеца в писмената му защита, същият поддържа да е изложил тезата си, че е собственик на автомобила пред двамата свидетели, но не и пред ответника, което навежда съдебния състав към извод, че и показанията на не са от естество да установяват, дори косвено, реализирано от ищеца спрямо лизингодателя поведение по отричане правото му на собственост върху исковата движима вещ. Същевременно по делото се установи активно поведение от страна на ответното дружество – лизингодател след изтичане срока на договора за финансов лизинг, чрез което е обективизирано пред ищеца противопоставяне на

продължаващото държане на лизинговата вещ – изпращане на нотариална покана с рег. № 19704/2013 г., сезиране на органите на Прокуратурата на Република с твърдения за неправомерно задържане на спорния автомобил. С оглед всичко изложено и като взе предвид, че ищецът не е ангажирал по делото доказателства, чрез които по несъмнен начин да установява твърдяната промяна в намерението, с което е държал процесното МПС, вкл. не е представил и искане в уговорената между страните по договора за лизинг писмена форма, чрез което съобразно т. 2.4. от него упражнява правото да придобие собствеността върху лизинговата вещ, съдът намира, че лизингополучателят не е обективирал пред лизингодателя промяна в намерението, с което държи лизинговия лек автомобил, респ. не е доказал субективната предпоставка от фактическия състав на предявения иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 80, ал. 1 ЗС, поради което следва да понесе санкцията от неизпълнената доказателствена тежест и искът му да се отхвърли.

По разноските

При този изход на делото право на разноски има ответното дружество. В случая последното не претендира разноски, поради което такива не следва да му се присъждат.

Мотивиран от горното, Софийски районен съд, I Гражданско отделение, 29 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от ЕТ „.....“, **ЕИК** със седалище и адрес на управление: гр., **срещу** „.....“, като правоприменик на „.....“ ЕООД, със седалище и адрес на управление:..... **положителен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 80, ал. 1 ЗС**, за признаване на установено в отношенията между страните, че ЕТ „.....“, ЕИК е собственик на лек автомобил марка „.....“, рег. №, на основание давностно владение, упражнено в периода 01.04.2012 г – 07.03.2022 г.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____